

Voor u gelezen in het Belang van Limburg :

De champagnekurken hebben geknald, dinsdagavond in het Woutershof in Kuringen. Niet omdat amazone 'Huppelepup' met haar paard 'Tita Tovenaar' de jumping van Mechelen had gewonnen maar omdat de Kempische Regionale vijftig jaar bestaat. Vijf-tig jaar asjeblijft. Een halve eeuw. En dat met al die tijd dezelfde voorzitter aan 't roer: de inmiddels gepensioneerde tandarts Manu Nys uit Diepenbeek. Een gouden bruiloft pur sang dus. Normaal gezien een voorval dat foto en onderschrift waard is in onze Buurtkrant. Maar in dit geval snakkend naar een paginagroot verhaal op de sportbladzijden.

Wie is Manu Nys?

Leeftijd: 79 jaar

Woonplaats: Diepenbeek

Beroep: Gepensioneerde tandarts

Gehuwd met Irène Vandegaer

Papa van Chantal en Edith

Het interieur ten huize Nys-Vandegaer ruikt niet naar paarden, maar het straalt dat wel uit. Met een beeldje op de kop getikt op de zondagse markt van Tongeren en een tweede, achttiende-eeuws, aangekocht op een andere antiekmarkt. Enkele bekers links, wat tinnen schotels rechts. Twee schilderijen ook, allebei met een grote paardenkop. Asterix van Manu Nys en Noester van zijn vrouw Irène, allebei van de hand van dochter Chantal. "En hier Manu met zijn beste paard ooit", toont Irène de zwart-witfoto die ze uit haar kamer heeft gehaald. "Kijk maar eens naar zijn blik. Super geconcentreerd én gemotiveerd, niet?"

"Zo wat met een paard rondwandelen, dat was niets voor mij", reageert Manu Nys, nochtans de vleesgeworden kalmte, op zijn karaktertrekken. "Ik heb altijd veel risico's genomen. Heel veel zelfs. Ik ben honderden keren van mijn paard gedonderd, maar zonder veel erg. Ik heb veel geluk gehad. Heel veel geluk soms. Ik heb er zelfs een paar keer onder gelegen. Ook toen ik snel van een berm sprong en mijn paard in het mulle zand bovenop mij terecht kwam. Ze hebben mij toen daar vanonder moeten sleuren. Ze slaagden daarin, maar mijn laarzen en mijn sokken waren blijven steken in het zand. Aan de aankomst zijn ze mij die sokken komen terugbrengen. (lacht) En de volgende dag had ik verschrikkelijk pijn aan mijn armen. Zo hard hadden ze er toen aan getrokken."

"Ik ben honderden keren van mijn paard gedonderd. Gelukkig zonder veel erg"

"Het is geregeld gebeurd dat ik er blauwe plekken aan overhield, maar ik heb nooit iets gebroken", zucht hij. "Dat is paardensport, hé. Je moet durven en leren vallen ook. Toen ik mijn kleindochter voor het eerst op een pony zag zitten, had ik het meteen in de gaten: 'dat wordt niks'. Vergeet het als je er met schrik aan begint. Je moet natuurlijk liefde tonen voor je paard. Daarnaast moet je ook lenig zijn, het moet in je vingers zitten en het moet klikken tussen ruiter en dier. Een paard is geen huisdier zoals een hond of een kat. Laat dat duidelijk zijn. Wij hebben nooit een hond gehad, maar ik begrijp dat sommige mensen dat beschouwen als hun kind en tranen met tuiten wenen als het overlijdt. Maar zo'n relatie is het niet tussen ruiter en paard. Wij hebben geluk gehad dat onze paarden niet moesten inslapen door een koliek of beenblessure. Onze paarden zijn oud geworden, dus dan aanvaard je het verlies beter. Er is wel dat blind vertrouwen tussen beiden. En we kennen elkaar. Mijn paarden hoorden me bijvoorbeeld van ver aankomen omdat ze mijn voetstappen herkenden. Het deed me altijd plezier als ik hen dan hoorde hinniken."

Die liefde voor de paardensport heeft Nys enkele fraaie prijzen opgeleverd. Op het EK military bijvoorbeeld. In 1972 in Nederland 27ste en in 1974 in Zweden 17de. "Van 107 deelnemers", zegt hij fier. "Maar ik had er dan ook erg veel voor over. Drie, vier keer per week elk ochtend om vier uur opstaan en naar Kattevenia rijden. Daar eerst het paard poetsen en opzadelen, door de bossen crossen en daarna uitstappen, zorgen dat het weer droog in de stal terecht kwam. Het gebeurde ook dat ik samen met mijn vrouw 's middags ging trainen. Na mijn laatste patiënt snel een boterham smeren, die achter het stuur van de wagen opeten en wat rondjes afleggen met het paard. Ik had dat ook nodig om niet de hele dag opgesloten te zitten in mijn tandartsenpraktijk."

"Het deed me plezier als ik mijn paard hoorde hinniken"

"Irène heeft ooit de beker van België gewonnen bij de amazones", zo pronkt hij met de rijkunsten van zijn vrouw. "Maar toen ik zo'n veertig jaar oud was, ben ik gestopt met competitie en zijn we ons gaan toeleggen op het recreatieve. We hebben bij onze club Kattevenia weekends beleefd in de Ardennen, gewandeld in bijvoorbeeld Polen en negen keer een week in de Provence vertoefd. Vanuit Briançon de Alpen overgestoken tot in Italië. Ik heb ook ontelbare keren in de jury gezeten. Vroeger kreeg je als lid veel meer respect dan nu. Dat was te vergelijken met een schoolmeester. Voorheen werd daar naar opgekeken, nu vinden ze haast niemand meer die het wil doen. Maar ik ga nog altijd overal kijken, hoor. Ik heb er immers heel wat mensen leren kennen."

"Paardensport is geen elitaire sport en mag dat nooit worden"

Tussendoor stampte de Diepenbekaar de Kempische Regionale uit de grond. Hij is de enige overlevende sinds die federatie het daglicht zag en hij is zelfs al die jaren voorzitter gebleven.

"Jammer dat we de titel 'koninklijke' nog niet gekregen hebben, omdat het zeven jaar geduurd heeft vooraleer onze statuten in het Staatsblad verschenen", jammert de

president. "Het zou trouwens een beetje bizar klinken, KKR in plaats van KR. Maar we hebben toch wat verwezenlijkt natuurlijk. Om te beginnen de agenda's van twaalf clubs op mekaar afgestemd, zodat ze niet langer concurrenten waren. Elkaar helpen bij het bouwen van parcoursen ook. En meer mensen warm maken voor de paardensport. Door niet langer te zweren bij een hoogte van 1 meter of 1m10, maar 60 centimeter in te voeren. En door de laagste deelnameprijs te blijven houden van heel Limburg (6 euro tot en met één meter en 12 euro daarboven, nvdr.). Paardensport is geen elitaire sport en mag dat nooit worden. Natuurlijk kost het al snel zo'n 400 euro per maand om een paard te stallen, eten te geven, naar de hoefsmid en dierenarts te gaan, ... En toch, het is zoals het spreekwoord zegt: 'mensen met paarden hebben de hemel op aarde, maar als ze sterven, valt er niets te erven'."

JEAN-MARIE VAN LOO NEEMT FAKKEL OVER

Na een voorzitterschap van vijftig jaar geeft Manu Nys de fakkel over aan huidig secretaris-generaal Jean-Marie Van Loo. De bijna 65-jarige Kuringenaar zat van 1969 tot 1986 zelf in het zadel maar verbrijzelde tijdens een jumping in Alken zijn knie waardoor zijn actieve ruitersloopbaan een triest einde kende. In 1988 trad hij in 1988 toe tot de beheerraad en bevorderde in 1991 tot secretaris-generaal. In die functie regelde hij de administratieve mallemlen van de KR, maakte de jumpingkalender en de programma's op, stelde de startlijsten op en zorgde voor de resultatenverwerking met andere woorden hij was het manusje van alles. Of dat nu allemaal verandert nu hij voorzitter wordt? "Eigenlijk gaat er voor mij niet zoveel wijzigen. Peter Millet wordt nauwer betrokken bij de algemene werking. De laatste jaren was de taak van voorzitter meer een protocollaire functie maar bij belangrijke beslissingen moet de voorzitter de knoop doorhakken. Toch heb ik het volste vertrouwen dat de beheerraad op dezelfde collegiale en vriendschappelijke manier blijft samenwerken als in de periode van Manu."

